

Sygn. akt I C 1472/12

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 1 października 2012 roku powódka M. S. wnosila o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w Ł. na jej rzecz zadośćuczynienia w kwocie 80 000 złotych płatnej wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 7 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty na podstawie art. 448 kc w związku z art.24 §1 kc, zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania sądowego w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 7200 złotych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż w wyniku wypadku zginął jej ojciec – S. K. .

W ocenie strony powodowej naruszone zostały jej dobra osobiste w związku z czym domagała się ona na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art.24 §1 kc zadośćuczynienia pieniężnego .

W odpowiedzi na pozew z dnia 29 października 2012 roku strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych .

Pozwany wnosil o załączenie w poczet materiału dowodowego akt sprawy karnej Sądu Rejonowego w Opocznie o sygn.akt II K 5/05 na okoliczność przebiegu wypadku i przyczynienia się S. K. – ojca powódki do powstania wypadku, w przypadku zaś nieprzyjęcia jako okoliczności bezspornej stopnia przyczynienia się na poziomie 51% przyjętym w sprawie cywilnej Sądu Rejonowego w Opocznie o sygn. akt I C 93/06 dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ds. ruchu drogowego na okoliczność ustalenia, który z uczestników wypadku drogowego naruszył zasady ruchu drogowego i czy pieszy S. K. prawidłowo zachowywał się na drodze .

/k-18-19/

Ostatecznie na rozprawie w dniu 18 września 2013 roku pełnomocnik powódki poparł powództwo.

W imieniu strony pozwanej nikt się nie stawił o terminie prawidłowo powiadomiony.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 lipca 2004 roku w miejscowości S. gmina P. kierujący ciągnikiem siodłowym marki R. (...) o nr rej. (...) S. D. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że na terenie zabudowanym przekroczył dopuszczalną prędkość w ruchu w następstwie czego potrafił pieszego S. K. .

Na skutek wypadku S. K. – ojciec powódki poniósł śmierć na miejscu.

Sprawca zdarzenia wyrokiem Sądu Rejonowego w Opocznie II Wydział Karny z dnia 7 czerwca 2005 roku, sygn. akt II K 5/05 został uznany winnym popełnienia czynu z art.177 §2 kk i skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3 .

/dowód : akta o sygn. II K 5/05 Sądu Rejonowego w Opocznie II Wydziału Karnego w załączeniu /

Pojazd sprawcy wypadku w dacie wypadku posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w towarzystwie ubezpieczeniowym pozwanego .

/niesporne/

Powódka działając przez (...) S.A. pismem z dnia 27 lipca 2012 roku zgłosiła wobec strony pozwanej roszczenie zapłaty kwoty 130 000 złotych tytułem zadośćuczynienia . Pozwany decyzją z dnia 6 sierpnia 2012 roku odmówił zapłaty zadośćuczynienia, uzasadniając to brakiem podstawy prawnej zgłoszonego roszczenia .

/dowód : pismo (...) S.A z dnia 27 lipca 2012 roku i decyzja pozwanego z dnia 6 sierpnia 2012 roku w aktach szkodowych U/011590/2006 k-136-133/

Więź łącząca powódkę z ojcem była niezwykle silna , po śmierci ojca powódka często płakała i do chwili obecnej nie potrafi wypowiadać się swobodnie o tym zdarzeniu bez emocji , przypomina sobie bardzo często chwile spędzone z ojcem z lat dzieciństwa , kiedy to ojciec uczył ją jazdy na rowerze , zabierał na wycieczki , obdarowywał upominkami , prowadzili często wspólne rozmowy . Zmarły pomagał powódce przy odrabianiu lekcji . Pomoc ojca powódka również odczuła po zawarciu związku małżeńskiego , kiedy przyszła na świat jej córka , także wówczas mogła liczyć na jego pomoc . Zmarły pomagał także powódce w momencie jak rozpoczęła budowę domu zarówno przy pracach fizycznych na budowie , jak i finansowo . Bardzo często wraz z rodziną powódka odwiedza grób ojca i wciąż przeżywa jego śmierć . Powódka po śmierci ojca zażywała tabletki uspokajające . W chwili śmierci ojca powódka miała 21 lat , kontynuowała jeszcze edukację , kończyła edukację w technikum i zamierzała podjąć edukację na studiach wyższych . M. S. otrzymywała bardzo dużą pomoc od rodziców , zwłaszcza od ojca dzięki temu mogła zdobyć średnie wykształcenie . Najpierw ukończyła zasadniczą szkołę zawodową w kierunku operator maszyn i urządzeń spożywczych , a następnie podjęła edukację w wieczorowym technikum spożywczym i uzyskała zawód technika technologii żywności .

Powódka po zakończeniu edukacji chciała podjąć zatrudnienie i zmarły ojciec deklarował jej pomoc w opiece nad dzieckiem .

/dowód : protokół w formie audio-video z dnia 20 lutego 2013 roku zeznania świadka H. D. 2 minuta 26 sekunda – 11 minuty 51 sekundy , protokół w formie audio-video z dnia 18 września 2013 roku zeznania powódki 6 minuta 4 sekunda – 11 minuty 34 sekundy /

Śmierć ojca wywołała u niej silną reakcję stresową , która nakładając się na specyficzne cechy jej osobowości spowodowała zablokowanie reakcji żałoby , tracąc oparcie w osobie ojca doświadczyła utraty poczucia kontroli nad własnym życiem i okresowe zmniejszenie się możliwości adaptacyjnych wynikających z opanowania smutkiem . Mimo upływu lat przygnębienie związane z żałobą nadal daje o sobie znać w okresowym doświadczaniu smutku , tęsknoty , nawracaniu wspomnień i płaczliwości . Nie powoduje ono jednak trudności w codziennej aktywności życiowej i podejmowaniu ról rodzinnych i społecznych . W okresie żałoby wymagała pomocy psychologicznej , obecnie taka pomoc byłaby wskazana dla efektywniejszego poradzenia sobie z zalegającymi emocjami , powódka nie wymagała i nie wymaga pomocy ani leczenia psychiatrycznego . Doświadczenie żałoby nie spowodowało uszczerbku na zdrowiu . Specyfika osobowościowa znacząco przyczynia się do utrzymywania się tęsknoty za zmarłym i braku zgody na pogodzenie się z jego odejściem , nie powoduje to zaburzeń w codziennym funkcjonowaniu psychologicznym ani wypełnianiu ról życiowych . W okresie żałoby powódka wymagała pomocy psychologicznej , również obecnie taka pomoc byłaby wskazana dla efektywniejszego poradzenia sobie z zalegającymi emocjami . Powódka nie wymagała i nie wymaga pomocy ze strony psychiatry .

/dowód : opinia psychologiczna mgr G. M. k- 70-72, protokół w formie audio – video z dnia 18 września 2013 roku ustna opinia uzupełniająca biegłej psycholog mgr G. M. 2 minuta 56 sekunda – 5 minuty 36 sekundy /

Dokonując powyższych ustaleń faktycznych Sąd oparł się na dowodach w postaci zeznań powódki. Powyższe zeznania są wiarygodne, spójne, rzeczowe i brak jest podstaw do podważenia ich wiarygodności.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przede wszystkim zeznań powódki M. S. , a także zeznań świadka H. D. , opinii psychologicznej mgr G. M. i zgromadzonych w sprawie dokumentów złożonych przez stronę pozwaną a stanowiących w istocie akta szkodowe o numerze (...).

Biegła mgr G. M. dokonała oceny stanu psychicznego i emocjonalnego powódki po tragicznej śmierci ojca oraz wpływu tegoż wydarzenia na jej dalsze życie i stan zdrowia, jest na tyle kategoryczna i przekonująca, że wystarczająco wyjaśnia zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych. Nie została także skutecznie podważona przez żadną ze stron procesu.

Co do kwestii przyczynienia się ojca powódki do powstania wypadku komunikacyjnego Sąd uznał za wiarygodną opinię biegłego w dziedzinie ruchu drogowego i warunków technicznych pojazdów mgr inż. Z. B. zawartą w aktach sprawy karnej Sądu Rejonowego w Opocznie o sygn. II K 5/05, który stwierdził, że zmarły przyczynił się do powstania szkody.

Sąd Okręgowy w poczet materiału dowodowego przyjął sprawę cywilną prowadzoną przed Sądem Rejonowym w Opocznie o sygn. akt I C 93/06 o stosowne odszkodowanie z powództwa M. K. skierowane przeciwko pozwanemu. Z akt tej sprawy wynika, że pełnomocnicy stron ostatecznie zgodnie przyjęli 51% przyczynienia się zmarłego S. K. do powstania szkody.

Sąd przyjął 51 % stopień przyczynienia się zmarłego S. K. do powstania szkody.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zgodnie z treścią art. 34 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z dnia 16 lipca 2003 .r.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną z związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art.35).

Z treści tego przepisu wynika, że sprawca szkody odpowiada między innymi za szkodę, której następstwem jest śmierć. Śmierć osoby bliskiej może natomiast prowadzić do naruszenia dobra osobistego jakim jest więź rodzinna i dawać tym samym prawo do żądania zasądzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 448 kc.

Obowiązujący aktualnie przepis art. 446 § 4 k.c. dający rodzinie zmarłego możliwość dochodzenia zadośćuczynienia wprowadzony był ustawą z dnia 30 maja 2008 rok o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych ustaw (Dz.U. nr 116, poz.731), która weszła w życie 3 sierpnia 2008 roku i ma zastosowanie do zdarzeń prawnych zaistniałych po dniu 3 sierpnia 2008 roku.

Rozpatrując niniejszą sprawę pod kątem art. 446 § 4 k.c. najbliższym członkom rodziny zmarłego nie przysługiwałoby roszczenie o zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 446 § 1 k.c. gdyż śmierć nastąpiła na skutek deliktu przed dniem 3 sierpnia 2008 roku.

Okoliczności te nie wykluczają jednak zasądzenia zadośćuczynienia pieniężnego na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. na jaką to podstawę powoływała się powódka M. S. reprezentowana przez pełnomocnika.

Zgodnie bowiem z nowo kształtującym się orzecznictwem Sądu Najwyższego, które podziela Sąd rozpoznający niniejszą sprawę, najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 roku (vide wyrok SN z dnia 11 maja 2011 roku, sygn. akt I CSK 621/10, LEX nr 848128, wyrok SN z dnia 10 listopada 2010 roku, sygn. akt II CSK 248/10, LEX nr 785681, uchwała SN z dnia 22 października 2010 roku, sygn. akt III CZP 76/10, LEX nr 604152).

Zgodnie z art. 448 zd 1 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Art. 23 k.c. zawiera katalog dóbr osobistych i ma on charakter otwarty. W orzecznictwie i doktrynie przyjmuje się zgodnie, że ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. objęte są wszelkie dobra osobiste rozumiane jako pewne wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym są uznawane za doniosłe i zasługujące na ochronę. W judykaturze uznano, że do katalogu dóbr osobistych należy np. prawo do intymności i prywatności, pleć człowieka, prawo do planowania rodziny, tradycja rodzinna, pamięć o osobie zmarłej. Dlatego też w przekonaniu Sądu brak jest argumentów, które nie pozwalałyby uznać więzi rodzinnych jako dobra osobistego, które pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c.

Więzi te stanowią fundament prawidłowego funkcjonowania rodziny i podlegają ochronie prawnej (art. 18 i 71 Konstytucji RP, art. 23 k.r.o.). Skoro dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c. jest kult pamięci osoby zmarłej, to - a fortiori - może nim być także więź między osobami żyjącymi. Nie ma zatem przeszkód do uznania, że szczególna więź emocjonalna między członkami rodziny pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. Pogląd taki jest spójnie reprezentowany w orzecznictwie. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 września 2005 r. I ACa 554/2005 (Przebieg Orzecznictwa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku (...) poz. 2 str. 5) stwierdził, że szczególna więź rodziców z dzieckiem, przysługująca zarówno dziecku, jak i rodzicom w prawidłowo funkcjonującej rodzinie, zasługuje na status dobra osobistego, podlegającego ochronie przewidzianej w art. 24 § 1 k.c. 1.) Także Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 stycznia 2010 r. IV CK 307/2009 (niepubl.) uznał, że spowodowanie śmierci osoby bliskiej może stanowić naruszenie dóbr osobistych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. Biorąc pod uwagę wskazane wyżej przesłanki, poglądu tego - wbrew zastrzeżeniom zgłaszanym w piśmiennictwie - nie można postrzegać jako nieuprawnioną próbę kreowania („na siłę”) nowej postaci dobra osobistego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2010r. III CZP 76/2010).

W powołanej uchwale Sąd Najwyższy wskazuje także na sens nowelizacji Kodeksu cywilnego poprzez dodanie w art. 446 k.c. uregulowania umożliwiającego dochodzenia zadośćuczynienia po śmierci osoby najbliższej:

„Przyjęcie zaprezentowanego zapatrywania nasuwa - rzecz jasna - pytanie o sens wprowadzenia przez ustawodawcę unormowania przewidującego wprost przyznanie zadośćuczynienia za krzywdę wskutek śmierci osoby bliskiej. Jeżeli bowiem przed wejściem w życie art. 446 § 4 k.c. możliwe było dochodzenie tego zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. - w brzmieniu obowiązującym po nowelizacji tych przepisów, dokonanej ustawą z dnia 23 czerwca 1996 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz. U. 1996 r. Nr 14 poz. 42) - to mogłoby się wydawać, że takie szczególne rozwiązanie nie było potrzebne. Wniosek taki trudno byłoby jednak zaakceptować. Dodanie art. 446 § 4 k.c. nie jest jedynie wyrazem woli ustawodawcy potwierdzenia dopuszczalności dochodzenia zadośćuczynienia na gruncie przepisów obowiązujących przed wejściem w życie tego przepisu, lecz dokonania zmiany w ogólnej regule wynikającej z art. 448 k.c. przez zawężenie kręgu osób uprawnionych do zadośćuczynienia. Gdyby nie wprowadzono art. 446 § 4 k.c., roszczenia tego mógłby dochodzić każdy, a nie tylko najbliższy członek rodziny. Przepis ten ułatwia dochodzenie zadośćuczynienia, gdyż umożliwia jego uzyskanie bez potrzeby wykazywania jakichkolwiek innych - poza w nim wymienionych - przesłanek. Niewątpliwie wzmacnia też on wykładnię art. 446 § 3 k.c. wiążącą funkcję tego przepisu wyłącznie z ochroną majątkową. Nie można zatem zasadnie twierdzić, że art. 446 § 4 k.c. stanowi swoiste superfluum, pozbawione głębszego sensu normatywnego.

Rozważania powyższe prowadzą do wniosku, że po wprowadzeniu art. 446 § 4 k.c. podstawę dochodzenia zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przed dniem 3 sierpnia 2008 r. w następstwie naruszenia deliktem dobra osobistego w postaci szczególnej więzi rodzinnej łączącej osobę zainteresowaną ze zmarłym stanowi art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c."

Także w innej uchwale z dnia 10 listopada 2010 roku Sąd Najwyższy potwierdził możliwość zastosowania art. 24 k.c. w zw. z 448 k.c. w przypadku, gdy śmierć nastąpiła w wyniku deliktu przed wejściem w życie wskazywanej nowelizacji. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęta została koncepcja, że więź emocjonalna łącząca osoby bliskie jest dobrem osobistym, zatem doznany na skutek śmierci osoby bliskiej uszczerbek polega nie tylko na osłabieniu aktywności prowadzącej do pogorszenia sytuacji życiowej, lecz jest także następstwem naruszenia dobra osobistego, jakim jest relacja między zmarłym a osobą zainteresowaną. Pogląd taki wyrażono w wyroku z dnia 2 grudnia 2009 r. I CSK

149/2009 (nie publ.), z tym, że uznał Sąd Najwyższy, iż naruszenie tego dobra powoduje konieczność zasądzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 446 § 3 k.c. W wyroku z dnia 14 stycznia 2010 r. IV CSK 307/2009 (OSNC 2010/C poz. 91) jako podstawę prawną przyznania zadośćuczynienia Sąd Najwyższy wskazał art. 448 k.c. Pogląd ten należy podzielić, art. 446 § 3 k.c. bowiem dawał podstawę naprawienia nieuchwytniej szkody majątkowej, niepodlegającej naprawieniu na podstawie § 1 i 2, problematyczne było natomiast uznawanie, że może stanowić także podstawę przyznania zadośćuczynienia za krzywdę moralną spowodowaną utratą osoby bliskiej. Stosowanie art. 446 § 3 k.c. stanowiło próbę poszukiwania ochrony osób bliskich zmarłego, jednak po wejściu w życie art. 448 k.c. ten właśnie przepis dawał wyraźną podstawę do przyznania zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dobra osobistego, jakim jest utrata więzi rodzinnej, powodującego cierpienia i ból. (uchwała SN z 10 listopada 2010 r. II CSK 248/2010).

Wprowadzenie art. 446 § 4 k.c. nie powinno być natomiast rozumiane w ten sposób, że w dotychczasowym stanie prawnym art. 448 k.c. nie mógł stanowić podstawy przyznania zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej. Takie stwierdzenie oznaczałoby, że chwila, w której zaszło zdarzenie będące źródłem szkody, decydująca - zgodnie z wyborem ustawodawcy - o możliwości zastosowania art. 446 § 4 k.c., rozstrzygałaby definitywnie o istnieniu lub braku istnienia uprawnienia do uzyskania zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną śmiercią osoby bliskiej, bez względu na rodzaj tej krzywdy. Prowadziłoby to do radykalnego zróżnicowania sytuacji osób, które doznały krzywdy o podobnym charakterze, nawet w krótkich odstępach czasu, co jest trudne do zaakceptowania". (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 14 stycznia 2010 r. IV CSK 307/2009).

Podobne stanowisko zostało zaprezentowane w uchwale z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11. Sąd Najwyższy udzielając odpowiedzi na pytanie: "Czy najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje - na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. - zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę w sytuacji, gdy śmierć poszkodowanego nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r.?" podjął uchwałę o następującej treści:

„Sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c., także wtedy, gdy śmierć nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 r. wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. W uzasadnieniu wspomnianej uchwały czytamy:

„Osoba dochodząca zadośćuczynienia za spowodowanie śmierci osoby najbliższej nie jest poszkodowana jedynie pośrednio. Nie może być kwestionowane, że ten sam czyn niedozwolony może wyrządzać krzywdę różnym osobom. Źródłem krzywdy jest zatem czyn niedozwolony, którego następstwem jest śmierć. Krzywdą wyrządzoną zmarłemu jest utrata życia, dla osób mu bliskich zaś jest to naruszenie dobra osobistego poprzez zerwanie więzi emocjonalnej, szczególnie bliskiej w relacjach rodzinnych. Również zatem osoba dochodząca ochrony na podstawie art. 448 k.c. może być poszkodowana bezpośrednio i dochodzić naprawienia własnej krzywdy, doznanej poprzez naruszenie jej własnego dobra osobistego.

Nowelizacja art. 446 k.c. polegająca na dodaniu § 4 nie pozbawia, jak trafnie uznał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 października 2010 r., najbliższych członków rodziny zmarłego możliwości dochodzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. także w wypadku, gdy czyn niedozwolony popełniony został przed dniem 3 sierpnia 2008 r. Skutkiem nowelizacji jest możliwość dochodzenia przez nich tego roszczenia obecnie zarówno na podstawie art. 446 § 4 jak i 448 k.c, z tym, że na podstawie pierwszego z tych przepisów jest to prostsze z uwagi na ułatwienia dowodowe. Przed nowelizacją zaś jedyną podstawę dla roszczenia o zadośćuczynienie stanowił art. 448 k.c. i to zarówno dla najbliższych członków rodziny zmarłego jak i dla innych podmiotów" (Uchwała SN z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11).

W świetle powyższego w ocenie Sądu zachodzą w przedmiotowej sprawie przesłanki do przyznania na rzecz powódki M. S. zadośćuczynienia po śmierci ojca S. K. .

Odnosząc się do kwestii wysokości zadośćuczynienia wskazać należy, że na skutek śmierci ojca powódki M. S. zerwaniu uległa więź łącząca rodzinę. Podkreślić należy, że do chwili śmierci S. K. rodzina funkcjonowała prawidłowo.

Rodzina darzyła się wzajemnym szacunkiem i zaufaniem. Powódka spędzała czas z ojcem .

Śmierć ojca powódki M. S. spowodowała ból, cierpienie, poczucie krzywdy, osamotnienia, opuszczenia i złości u powódki .

W chwili śmierci S. K. jego córka M. S. miała zaledwie 21 lat .

M. S. bardzo przeżyła śmierć ojca , zawalił jej się cały świat , ciągle płakała , nie mogła spać , jeść , stała się zagubiona , wiecznie smutna , niepewna siebie .

Więź łącząca powódkę z ojcem była niezwykle silna , po śmierci ojca powódka często płakała i do chwili obecnej nie potrafi wypowiadać się swobodnie o tym zdarzeniu bez emocji , przypomina sobie bardzo często chwile spędzone z ojcem z lat dzieciństwa , kiedy to ojciec uczył ją jazdy na rowerze , zabierał na wycieczki , obdarowywał upominkami , prowadzili często wspólne rozmowy .Zmarły pomagał powódce przy odrabianiu lekcji . Pomoc ojca powódka również odczuła po zawarciu związku małżeńskiego , kiedy przyszła na świat jej córka , także wówczas mogła liczyć na jego pomoc . Zmarły pomagał także powódce w momencie jak rozpoczęła budowę domu zarówno przy pracach fizycznych na budowie , jak i finansowo. Bardzo często wraz z rodziną powódka odwiedza grób ojca i wciąż przeżywa jego śmierć. M. S. otrzymywała bardzo dużą pomoc od rodziców , zwłaszcza od ojca dzięki temu mogła zdobyć średnie wykształcenie. Najpierw ukończyła zasadniczą szkołę zawodową w kierunku operator maszyn i urządzeń spożywczych, a następnie podjęła edukację w wieczorowym technikum spożywczym i uzyskała zawód technika technologii żywności .

Orzekając w przedmiocie wysokości zadośćuczynienia na rzecz powódki M. S. Sąd kierował się treścią zeznań powódki , świadka H. D. oraz treścią opinii pisemnej i ustnej psycholog G. M. . Z opinii wynika ,że śmierć ojca spowodowała znaczącą zmianę sytuacji życiowej powódki M. S. . Śmierć ojca wywołała u niej silną reakcję stresową , która nakładając się na specyficzne cechy jej osobowości spowodowała zablokowanie reakcji żałoby, tracąc oparcie w osobie ojca doświadczyła utraty poczucia kontroli nad własnym życiem i okresowe zmniejszenie się możliwości adaptacyjnych wynikających z opanowania smutkiem .Mimo upływu lat przygnębienie związane z żałobą nadal daje o sobie znać w okresowym doświadczaniu smutku, tęsknoty, nawracaniu wspomnień i płaczliwości . Nie powoduje ono jednak trudności w codziennej aktywności życiowej i podejmowaniu ról rodzinnych i społecznych .W okresie żałoby wymagała pomocy psychologicznej, obecnie taka pomoc byłaby wskazana dla efektywniejszego poradzenia sobie z zalegającymi emocjami , powódka nie wymagała i nie wymaga pomocy ani leczenia psychiatrycznego. Doświadczenie żałoby nie spowodowało uszczerbku na zdrowiu . Specyfika osobowościowa znacząco przyczynia się do utrzymywania się tęsknoty za zmarłym i braku zgody na pogodzenie się z jego odejściem , nie powoduje to zaburzeń w codziennym funkcjonowaniu psychologicznym ani wypełnianiu ról życiowych .

W ocenie Sądu uwzględniając powyższe okoliczności, czasokres od momentu wypadku, aktualny stan zdrowia i jakość funkcjonowania powódki w społeczeństwie odpowiednim zadośćuczynieniem będzie kwota 40.000 złotych . W pozostałej części Sąd oddalił powództwo jako wygórowane. Sąd przyjął 51 % przyczynienia się ojca powódki do powstania szkody . W świetle bowiem normy art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Biorąc pod uwagę 51% przyczynienia się zmarłego S. K. do powstania szkody Sąd ustalił wysokość zadośćuczynienia na kwotę 19.600 złotych (dziewiętnaście tysięcy sześćset), przyjmując ,że wysokość zadośćuczynienia winna wynosić 40.000 złotych.

Ustawowe odsetki od kwoty zasądzonej tytułem zadośćuczynienia Sąd ustalił na podstawie art. 481 kc od dnia następnego od daty decyzji pozwanego o odmowie wypłaty zadośćuczynienia . Decyzja ta została wydana w dniu 6 sierpnia 2012 roku , dlatego też odsetki zostały naliczone od dnia 7 sierpnia 2012 roku .

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc. zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia.

Sąd zniósł wzajemnie koszty zastępstwa procesowego pomiędzy stronami . W całości Sąd obciążył pozwanego wydatkami związanymi z opinią biegłego .

Sąd na podstawie art.113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167 poz.1398 ze zm.) w zw. z art. 100 k.p.c. nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 980 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa. Kwota ta obejmuje część opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa – kwotę 980 złotych .

Powódka bowiem łącznie domagała się kwoty 80.000 złotych Sąd zaś zasądził kwotę 40.000 złotych , którą miarkował z uwagi na stopień przyczynienia się zmarłego ojca powódki do powstania szkody do kwoty 19 600 złotych. /51% przyczynienia /

Na podstawie art.113 ust. 4 ustawy z 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167 poz.1398 ze zm.) Sąd nie obciążał powódki kosztami sądowymi od oddalonej części powództwa , w tym opłatą sądową od oddalonej części powództwa i wydatkami związanymi z wydaniem opinii przez biegłego psychologa .

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.

(...)

(...)

1. (...)

2. (...)

(...)

(...)